

[Landbrugsministeren.]

indkalkulerer de to forudsætninger, vil det samlede maksimale beløb utvivlsomt blive en hel del reduceret, men jeg har fundet det rigtigt at fremlægge, hvad der er det teoretisk maksimale beløb, som overhovedet kunne komme på tale. Vi må naturligvis tage det med ind i den fremtidige vurdering, sådan som det til den tid kommer til at se ud.

Der er rejst spørgsmål om jordfordelingsproblematikken, og jeg vil gerne bekræfte, at det er et spørgsmål af voksende betydning, ikke mindst over for den kolossale udvikling, der jo finder sted ekspropriationsmæssigt ved de mange vejanlæg og andre offentlige anlæg. Derfor vil jeg gerne bekræfte, at det er den sigt — og det arbejde er vi i gang med — at søge udarbejdet et lovforslag vedrørende jordfordelingsproblemerne, således at vi kan fremsætte og behandle det i det kommende folketingsår.

I diskussionen om udlån til yngre landmænd har man her peget på, at denne lovgivning havde vældig betydning i henseende til at skabe grundlag for bevarelsen af selvejet. På den baggrund forstår jeg godt, at det ikke kan finde så forfærdelig stor støtte f. eks. hos hr. Kjær Rasmussen, som jo fortalte, at målsætningen var, at det offentlige bør eje al landbrugsjord, og føjede til, at det ingenlunde er utopisk. Og det må man jo give ham ret i. Der findes samfund her i verden, hvor det offentlige ejer al landbrugsjord. Men jeg har bare lyst til at stille det stiltfærdige spørgsmål, hvilket erfaringsgrundlag vi skal lægge til grund, om der overhovedet nogetsteds er erfaringer, som det kunne være fristende for os at lægge til grund for en sådan tanke. Dette spørgsmål siger vist tilstrækkeligt herom.

Jeg er ked af at måtte sige til hr. Morten Lange, at de udmærkede tanker og forslag, som jeg forstår han har fremsat her i folketingets sidste år, har jeg desværre ikke været særlig opmærksom på, men det er da godt, hvis han synes, de alligevel har virket inspirerende; dér kan man se, hvordan tingene sådan kan flyve igennem luften, uden at man er klar over det.

Men jeg noterer mig, at også hr. Morten Lange erkender, at der i den lovgivning, der her er lagt frem, er betydelige fremskridt. Jeg skal så afstå fra at gå ind i en diskussion

med ham om dengang, han gjorde den store indsats for at få rammen sat ned fra de 45 ha til de 35 ha; det kan vi henføre til historien.

Jeg håber, at de lovforslag, vi her behandler, virkelig vil blive opfattet som udtryk for en vilje fra lovgivningsmagtens side til at skabe tilstrækkelig frihed i rammerne for den udvikling, som har nye forudsætninger, som hr. Erik Hansen (Ålborg amt) også var inde på det. Jeg tror, det er rigtigt at bygge på det synspunkt — andre har antydnet, at de mente noget andet, men heldigvis ikke fra de store partiers side — at vi ikke skal tilvejebringe en lovgivning, hvor vi kommer med løftede pegefingre, med en bestemt dirigering osv. Vi skulle derimod meget gerne skabe en lovgivning, der er tidssvarende over for det behov, vi nu og i de nærmeste års udvikling kan se der er, og som kan give erhvervet en bedre baggrund for at skabe den produktivitetforbedring og den styrkelse af konkurrenceevnen, som vi har vældig brug for.

Dér vil jeg gerne bekræfte over for hr. Niels Ravn, at når vi ser på de vilkår, vi i denne situation kan møde inden for EFTA-området, så er de krav, man må stille til konkurrenceevnen, af en sådan art, at man næsten ikke kan gøre sig forestilling om, hvordan man nogen sinde vil blive i stand til at opfylde dem.

Derfor håber og tror jeg, at vi får mere anstændige konkurrencevilkår, og får vi det, tror jeg, denne lovgivning vil være med til at vise, at der stadig er både produktionsmæssige og eksportmæssige muligheder af stor betydning til gavn ikke alene for den befolkningsgruppe, der skal hente sit udkomme i erhvervet, men også til gavn for et samfund, der har brug for enhver værdifuld støtte til at hente tilstrækkelige valutaindtægter hjem.

Chr. Thomsen: Jeg skal ikke forlænge debatten meget. Det må bero på en misforståelse, når den konservative ordfører, hr. Niels Ravn, sagde, at jeg var mindre interesseret i rentesikringsloven end i de andre love. Jeg kritiserede regeringen, men jeg gjorde udtrykkelig opmærksom på, at sådan som det var gået i stå, var det nødvendigt at komme i gang igen.

Til landbrugsministeren vil jeg sige, at jeg